

ки. „Ако ли не дадешь сто жълтици, сега щатъ извикамъ!“

„И, за што така много? “жаловито попита блѣдни Янкель и развръзваше отъ кожа кисия. Но добръ, че немаше въ кисията повече и пандуринѣтъ повече отъ сто не можѣше да брои.

„Господине мой! да бѣгаме пò-скоро! Видите, какъвъ е тука лошъ свѣтътъ!“ каже Янкель, като видѣ, че пандуринѣтъ брои на ржкжта паритѣ, като че го е гнѣвъ, зашто не заиска пò-вече.

„Че ти, дяволски сине, “ каже Булба: „паритѣ зе, а пакъ и не мислишь да ги показвашъ? Ти трѣбва да ги покажешъ. Отка́ зе паритѣ, ти не можъ сега да се поврѣнешъ.“

„Мѣкнете, мѣкнете пò-врага! да не обада́ сега е, та да ви... Зимайте си краката пò-скоро, казвамъ ви!“

„Пане! пане! врѣви, за Бога, врѣви. Да се не сж видѣле! Пала ги палила!“ викаше сиромашъ Янкель.

Булба полека, съ наведена глава, трѣгна назадъ, а Янкель го корѣше отъ гнѣвъ, че загуби по вѣтъръ толкова жълтици.

„Зашто ти е да ги закачашъ? Нека попрѣжа кучето! Тѣ сж такива, безъ това не могатъ! Охъ вей миръ, какво добро прашта Богъ на хората! Сто жълтици, заштото ни распѣди! А ние сиромаси: и скулуфетѣ ти оскубѣтъ, и направѣтъ ти устата такива, дѣто не можъ да гледашь, а сто жълтици ти никой не дава. О Боже мой! Боже милостиви!“

Но тая неволука бѣ тѣжка за Булба; очитѣ му се распалихж съ неугасимъ пламеникъ.

„Врѣви!“ каже той отведиѣжъ, като че се отрѣси: „врѣви да идемъ на мегданѣтъ. Азъ искамъ да видѣ, какъ штѣтъ да го мѣчѣтъ.“

„Зашто ти е да ходишь? Съ това не може да се помогне.“

„Да идемъ!“ каже Булба опорито, и евреинѣтъ, като дѣте трѣгна слѣдъ него.

Мегданѣтъ, дѣто штѣхж да ги посѣкѣтъ, не бѣ мѣчно да се наметри: народъ се трупаше тамъ отъ всѣ-странъ. Въ тогавашното дебело време това бѣ едно отъ най-чутниѣ зрѣлишта, нѣ само за простий народъ, но и за пò-големитѣ хора. Много бабички черковници, млади моми и жени най-страшливи, които послѣ видаѣтъ насжнѣ кръжави трунове, които викаѣ сжпени отъ страхъ, както не може викнаж и пинѣ хусаръ, не испуштахж такъвъ единъ случай, да не поглос-